

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 24 listopada 2010 r. w sprawie T-119/06: Usha Martin Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 9 września 2010 r. przez Usha Martin Ltd

(Sprawa C-552/10 P)

(2011/C 55/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Usha Martin Ltd (przedstawiciel: V. Akritidis, Δικηγόρος, Y. Melin, avocat, E. Petritsi, Δικηγόρος)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- 1) uchylene w całości ww. wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 9 września 2010 r. w sprawie T-119/06,
- 2) uwzględnienie, w wyroku wydanym przez Trybunał:
  - a) wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 grudnia 2005 r. zmieniającej decyzję 1999/572/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu lin i kabli z drutu stalowego, pochodzących między innymi z Indii⁽¹⁾ (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) w zakresie w jakim dotyczy wnoszącej odwołanie i wycofuje obowiązujące wcześniej zobowiązanie dotyczące ceny minimalnej, oraz
  - b) wniosku o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 121/2006 z dnia 23 stycznia 2006 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1858/2005 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz stalowych lin i kabli, pochodzących między innymi z Indii⁽²⁾ (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) w zakresie w jakim dotyczy wnoszącej odwołanie i nadaje skuteczność zaskarżonej decyzji, na mocy której wycofano obowiązujące wcześniej zobowiązanie w zakresie ceny minimalnej,

lub tytułem ewentualnym, o przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd,

- 3) obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem, zarówno w zakresie ich własnych kosztów jak i kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo w pkt od 44 do 56 zaskarżonego wyroku, w szczególności stwierdzając, że zgodność z prawem decyzji Komisji o wycofaniu przyjęcia zobowiązania nie może zostać samoistnie zakwestionowana na podstawie zasady proporcjonalności, błędnie uznawszy, że: (i) zasady proporcjonalności nie stosuje się do decyzji o wycofaniu zobowiązania, ponieważ taka decyzja jest równoznaczna z nałożenia cel *per se*, oraz (ii) jakiegokolwiek naruszenie jest samoistnie wystarczające, by spowodować wycofanie bez potrzeby stosowania testu zasady proporcjonalności.

Wnosząca odwołanie podnosi też, że Sąd błędnie ocenił stan faktyczny sprawy i istotnie go zniekształcił stwierdzając, że „bezsporne jest, że skarżąca nie przestrzegала omawianego zobowiązania”, w zakresie w jakim wskazane stwierdzenie błędnie zakłada, że wnosząca odwołanie przyznała, że naruszyła zobowiązanie, *quod non*, w rozumieniu art. 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd błędnie uznał, że zgodność z prawem wycofania zobowiązania nie może być podważona na podstawie zasady proporcjonalności w oparciu o to, że jakiegokolwiek naruszenie jest wystarczające, by wycofać zobowiązanie lub wiążąc wycofanie środka z nałożeniem cła. W rezultacie, Sąd błędnie uznał, że zasada proporcjonalności nigdy nie znajduje zastosowania przy wycofaniu zobowiązania i nie zastosował kryterium „oczywiście niewłaściwego charakteru” środka, wbrew utrwalonemu orzecznictwu europejskich sądów i wbrew wprowadzającym punktom zaskarżonego wyroku, w szczególności pkt od 44 do 47. Sąd błędnie stwierdził, że wycofanie zobowiązania nie może zostać samoistnie podważone w zakresie jego zgodności z prawem na podstawie ogólnej zasady proporcjonalności. Ponadto, błędnie stwierdzając, że okoliczność braku przestrzegania zobowiązania, oznaczająca naruszenie zobowiązania w rozumieniu art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, była bezsporna między stronami, Sąd wyraźnie zniekształcił okoliczności faktyczne sprawy, przedstawione mu przez wnoszącą odwołanie, i w związku z tym, naruszył prawo, błędnie oceniając argumenty wnoszącej odwołanie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 22, s. 54

⁽²⁾ Dz.U. L 222, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 29 listopada 2010 r. — Deli Ostrich NV przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-559/10)

(2011/C 55/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen